

První dopis ze City of Hope

Týden s týdnem se sešly a měsíc uplynul co by dup a k tomu ještě pár dní navíc. Asi to nezní úplně logicky, ale vnímám to jako jeden z vlivů afrického prostředí na člověka. Logika jde prostě někdy stranou a čas je zde většinou velmi abstraktní pojem.

Každopádně ve svém první dopise chci sdělit některé dojmy z dobrovolničení v Zambii, Lusace v City of Hope.

1. Připadám si trochu, jako když jsem byl na střední škole (Pedagogická a zdravotnická škola v Krnově), ani ne tak kvůli tomu, že Krnov je jeden z konců světa v České republice, ale spíš proto, že jsem tu jako růže mezi trny nebo spíš naopak, trn mezi růžemi. (Tak jako na střední.) Prostě jeden kluk a hodně holek. Pro upřesnění:

- a. City of Hope mají na starosti sestry salesiánky (je jich tu asi 6 + několik novicek).
- b. City of Hope je druhým domovem asi 45 holkám ve věku 5 – 22 let.
- c. S holkama tu žije 4 – 5 mumies (náhradních mamek).
- d. Jetu 7 dobrovolníků, kteří se věnují místním holkám, šest ženského pohlaví a já. (3 dobrovolnice z Německa, 2 z Polska, Anička z Česka, 71 letá paní z Irska a já z Česka).
- e. Dále jsou zde také kuchařky a zahradnice.
- f. Ovšem není třeba mě přidávat na seznam ohrožených druhů, protože se v centru City of

- g. Když jsem přijel, byl tu ještě jeden dobrovolník – 54 letý chlapík z Irska, který pomáhal s organizací manuálních prací (staví se tu nový konvent a dům pro 12 dobrovolníků). Ten ovšem po třech týdnech spolužití se mnou se musel náhle vrátit do Irska (nebylo to kvůli mně).
- h. Místo Ira, ani ne do týdne, přijel o něco starší, 68 letý Ital, který taktéž pracuje na stavbě nového konventu (dělá tam elektrické rozvody) a bydlí se mnou, tzn. do měsíce bude pryč ;-). (Máto tak naplánované, ne že by to bylo kvůli mně.)

To by bylo k osazenstvu.

2. První dojem z Afriky, který nyní řadí na druhé místo, byl výborný. První zážitky a zkušenosti, jak z cesty, tak ze setkání se s Afrikou si můžete přečíst na blogu: <http://jakisemjel.blogspot.com/>

Na co bych chtěl upozornit, hlavně budoucí dobrovolníky je to, že když budete shánět dary a jiné hmotné věci pro komunitu, kam budete vysláni, může se vám lehce stát, tak jako mě, že překročíte limit hmotnosti zavazadel. Není třeba panikařit, ale měli byste si to zvážit pár dní předem, protože, tak jak jsem se dozvěděl, bohužel už pozdě, je možné požádat aerolinky o nějakou výjimku s tím, že vezete věci na podporu určité charitativní činnosti, do konkrétní organizace... a je možné, že vám povolí mnohem vyšší hmotnost zavazadel, než je standardně. Každá společnost to bude mít asi trochu jinak, ale já jsem letěl s Emirates a na letišti mi

říkali, že kdybych zavolal pár dní předem, tak že by to nebyl problém, takto jsem musel nějaké věci z kufry odebrat.

3. Co se týče dojmu z bydlení v City of Hope, tak je to luxus, se kterým jsem nepočítal a byl jsem připraven na mnohem „afričtější“ podmínky. Teď už jsem zhýčkaný, tak už o těch „afričtějších“ podmínkách ani neuvažuju. Jsou zde dva dobrovolnické dvojdomky a každá polovina dvojdomku má dva pokoje a každý pokoj je pro samotného dobrovolníka, kde je postel, skříň, stolek a židle. Dále se v oné polovině dvojdomku nachází sociální zařízení, se záchodem evropského stylu, umyvadlo a sprchový kout se sprchou a možností teplé vody. Potom tu máme kuchyňku, kde je toustovač, sporák, trouba, dřez, lednička s mrazákem, hrnce... Nakonec polovina dvojdomku obsahuje ještě jednu místnost, která je kombinací obývací, jídelny a vstupní haly.

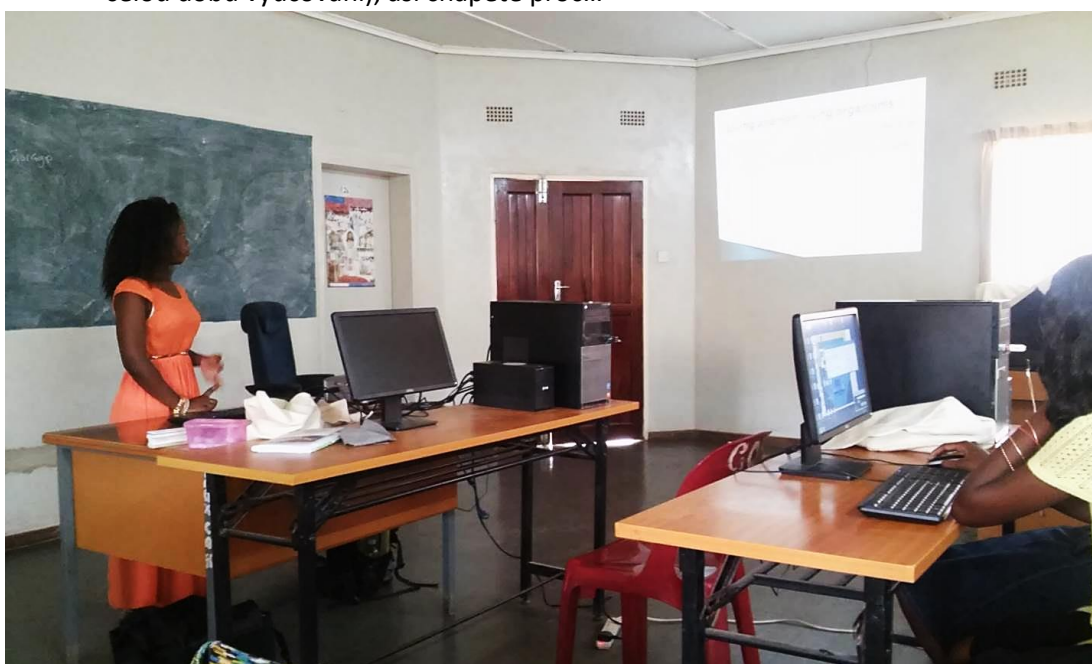
V současnosti se tu staví nový dům pro asi 8 dobrovolníků.

4. Jídlo na mě nijak zvláště nezapůsobilo. Čekal jsem kobylinky, smažené červy nebo šváby, ale zatím jsem se s ničím takovým na talíři nesetkal. I když šváby a kobylinky nebo sarančata docela často potkávám, ale jsou vždycky velmi živí. Nicméně základním jídlem pro místní je Šima – tuhá kaše z kukuřičného prášku, ze které by se dala vyrobit třeba skákací kulička. Pro dobrovolníky je to rýže, uvařené nasekané zelené listy (asi něco jak špenát) a rozsekaná rajčata, která jsou taky uvařená a osolená - to je základ. K tomu se podává studená voda, která je v celém areálu pitná. Dále je několik možností, které se během týdne různě kombinují (tyto možnosti jsou pouze pro dobrovolníky, pro místní jsou velmi omezené):
- a. Vařená vajíčka
 - b. Míchaná vajíčka
 - c. Vařené fazole
 - d. Vařené brambory
 - e. Těstoviny
 - f. Africký kabanos (nejsem schopen odhadnout poměr masa, ale chuť není úplně typicky masová)
 - g. „Sójové maso“
 - h. Kuře (smažené, pečené)
 - i. Hovězí maso (asi vařené)

To jsou obědy, které nám vaří kuchařky, kterým pomáhají většinou místní holky. Snídaně a večere si připravujeme sami s tím, že na to měsíčně dostáváme od sester 300,- Kwacha (cca 600,- Kč) – ceny potravin jsou tu srovnatelné s cenami v ČR.

5. První dojem z práce nebyl příliš pozitivní, protože mi přišlo, že způsob, kterým jsem měl pracovat, není efektivní. Ovšem po pár hodinách jsem pochopil souvislosti a uvědomil si, že v těchto podmínkách a konkrétní situaci, je to zřejmě jeden z nejefektivnějších způsobů učení. Druhý dojem z práce přetrvává a je výborný. Popis a náplň práce, o které se zmiňuji:

- a. Učím na místním učilišti (Skills Center) ICT – počítačové dovednosti.
 - b. Mými studentkami jsou opět jen slečny a mladé paní, zhruba od 20 do 30 let. V hodině bývají 4 až 8 a jsou na 3 různých úrovních. Někdy jich přijde i víc, ale nevím, jaký je v tom systém.
 - c. Je tam se mnou další učitel (muž), kterému vlastně s výukou pomáhám, proto jsem si z počátku myslel, že má přítomnost v této třídě je neefektivní až zbytečná – 2 učitelé na 4 studentky.
 - d. Když jsem poznal úroveň počítačové gramotnosti, na které studentky jsou, přestal jsem si připadat zbytečně, protože jsem zjistil, že i kdybychom tam byli 1 na 1, tak to zbytečné nebude.
- Učitel Mr. Benjamin, můj kolega, je výborný, oproti tomu, co slyším od ostatních dobrovolnic, které asistují učitelkám na ZŠ, kde ovšem mají ve třídě minimálně 50 dětí, z nichž možná 80% z nich nerozumí probírané látce. Jeho přístup je interaktivní a především praktický, což je pro místní nejdůležitější.
 - Přestože jsou počítače zavirované, bez připojení na internet a zaneřádné hromadami zbytečných a neuspořádaných souborů, 4 z 8 jsou překvapivě poměrně dobré stroje (sponzoring z Polska), zbylé 4 obdivuju, že se na nich rozjede Windows XP, a že nemusíme pracovat v DOSu. Máme ve výuce jeden zásadní problém, a to když nejde elektřina (někdy i celou dobu vyučování), asi chápete proč...

6. Celkový dojem z elektřiny mám neurčitý. Jde o to, že každý den počínaje různým časem se na 8 hodin vkuse vypíná elektřina. (Je to kvůli suchu – hlavním zdrojem el. energie v Zambii jsou hydroelektrárny na řekách, a protože vloni, přšelo místo 6 měsíců jen 4, tak je málo vody v řekách, a proto se musí šetřit s elektřinou – celkově to drtí místní ekonomiku, protože hlavním průmyslem v Zambii je těžba mědi a většina příjmů je z exportu mědi. Spoustu měděných dolů vlastní Číňané, pro které se těžba kvůli výpadkům proudu prodražuje, proto své ztráty vyrovnávají tlakem na cenu mědi, což je pro Zambijskou vládu velmi nevýhodné, ale asi nemá jiné východisko, protože celkově je pro ni spolupráce s Čínou zřejmě výhodná (Číňané zde asi i dost investují). Nicméně kvůli těmto příčinám klesla asi o 1/3 hodnota místní měny ze 3 Kwacha na 2 za 1 Kč

a tím pádem se vše zdražilo, včetně potravin. Tak to mi to vysvětlovali místní. Do původního stavu, tzn. elektřina by měla fungovat nepřetržitě, by se to mělo vrátit někdy v lednu, kdy se naplní přehrady a stoupne hladina v řekách. Přestože období dešťů by mělo začít už tento týden, voda se bude doplňovat postupně.)

Ted' k tomu neurčitému dojmu... záporné stránky každý zřejmě chápe, ale vidím i něco pozitivního, je to zvláštní zkušenost být prostě bez proudu a jen tak fungovat, bez elektrických spotřebičů, člověk zjistí, že má mnohem víc času, když „nemusí“ sedět u počítače, tma ho motivuje jít dříve spát, začne přemýšlet více úsporně a třeba obdivovat vynálezce elektrického proudu...

Co se ještě týče, těch výpadků elektřiny, tak je tu v centru velký generátor na naftu (sponzorováno opět z Polska), který bez problémů zásobuje celé centrum, školu i učňák. Provoz je prý hodně nákladný (nevím jakou to má spotřebu, ale 1l nafty tu stojí přibližně 20,- Kč), proto se zapíná jen ve výjimečných případech.

Ve svých dojmech jsem se zmínil mimo jiné o tom, že učím ICT ve Skills Centre, ale kromě toho odpoledne doučujeme s ostatními dobrovolníky holky ze City of Hope. Doučujeme vše, co potřebují, ale především matematiku. I když se zde školství, podle místních, během posledních pěti let výrazně zlepšilo, úroveň vzdělání je stále dost nízká a matematika je pro ně dost abstraktní, takže s ní mají většinou největší problémy.

Tak jsem trochu popsal co a jak, tu vnímám. Je toho samozřejmě ještě víc, ale to třeba zmíním někdy příště.

Kdo četl moc rychle a nevyšiml si odkazu na blog, kde popisuji některé své další zážitky, tak zde je odkaz ještě jednou: <http://jaksemjel.blogspot.com/>

Pavel.